

Księga Daniela - numer sto siedemdziesiąt sześć

Objawienie Boże i ostateczne przebudzenie: spostrzeżenia z wizji Daniela

Jeff Pippenger

2024-04-06

W dziesiątym rozdziale Księgi Daniela Gabriel wykonuje dzieło przedstawienia pełnej wykładni Księgi Daniela ludowi Bożemu czasu końca. Daniel reprezentuje lud Boży czasu końca, który w Księdze Objawienia określony jest jako sto czterdzieści cztery tysiące. Jako tacy, sto czterdzieści cztery tysiące budzą się, aby rozpoznać, że zostali rozproszeni, co jest przedstawione przez Daniela w rozdziale dziewiątym. Budzą się także do zrozumienia, że wielką próbą, w której rozstrzyga się ich wieczny los, jest próba obrazu bestii, która ma miejsce, zanim zostaną zapieczętowani, i zanim zamknie się czas łaski przy prawie niedzielnym w Stanach Zjednoczonych. Opłakują rozczarowanie, które stanęło przed nimi 18 lipca 2020 roku, i w takim stanie otrzymują widzenie Chrystusa w Miejscu Najświętszym, co jest przedstawione przez Izajasza w rozdziale szóstym.

To widzenie, przedstawione zarówno u Daniela, jak i u Izajasza, pozwala im zobaczyć ich skażony stan przed Panem chwały i obaj zostają uniżeni do prochu. Wówczas Izajasz słyszy pytanie, kogo Bóg pošle do swego ludu, i Izajasz zgłasza się na ochotnika, lecz najpierw zostaje oczyszczony.

Wtedy rzekłem: Biada mi! bo zginąłem; ponieważ jestem człowiekiem o nieczystych wargach i mieszkam wśród ludu o nieczystych wargach; gdyż moje oczy widziały Króla, Pana Zastępów. Wtedy przyleciał do mnie jeden z serafinów, trzymając w ręku rozżarzony węgiel, który szczypcami wziął z ołtarza. I przyłożył go do moich ust i rzekł: Oto dotknęło to twoich warg; zmazana jest twoja wina, a twój grzech zgładzony. Potem usłyszałem głos Pana mówiącego: Kogo pošle i kto pójdzie dla nas? Wtedy rzekłem: Oto jestem; pošlij mnie. Izajasz 6:5-8.

Izajasz został oczyszczony węglem z ołtarza, a Daniel został oczyszczony przez oglądanie zwierciadlanej sprawczej wizji, która sprawia, że oglądający przemienia się w obraz tego, co ogląda. Izajasz otrzymuje polecenie, by zanieść orędzie ludowi, który słysząc, nie słyszy, a widząc, nie widzi.

I powiedział: Idź i powiedz temu ludowi: Słuchajcie pilnie, lecz nie rozumieście; patrzcie uważnie, lecz nie pojmujcie. Zatwardź serce tego ludu, uczyni ich uszy głuchymi i zaślep ich oczy, aby oczami nie widzieli, uszami nie słyszeli, sercem nie rozumieli, nie nawrócili się i nie zostali uzdrowieni. Izajasz 6:9-10.

Izajasz pragnie wiedzieć, jak długo musi obcować z ludźmi, którzy rozumieją, a nie dostrzegają, więc zadaje pytanie: „jak długo?”

Wtedy rzekłem: Panie, jak długo? A On odpowiedział: Aż miasta będą spustoszone bez mieszkańca, domy bez człowieka, a ziemia będzie całkowicie spustoszona, a Pan oddali ludzi

daleko i pośród kraju zapanuje wielkie opuszczenie. Izajasz 6:11, 12.

Ziemią, która jest przedmiotem proroctw biblijnych w dniach ostatecznych, są Stany Zjednoczone, które zostają "całkowicie spustoszone", gdy narodowa ruina zostaje sprowadzona przez narodowe odstępstwo w postaci ustawy niedzielnej. Werset 41 rozdziału 11 Księgi Daniela ma swój typ w wersecie 16 tego samego rozdziału. W wersecie 41 "wielkie opuszczenie w pośrodku ziemi" jest zidentyfikowane jako to, że "wielu" zostaje obalonych. Poselstwo Izajasza, na które powoływał się Jezus, gdy podczas swego życia wśród ludzi zwracał się do spierających się Żydów, wskazuje, że gdy dawny lud przymierza jest pomijany, ma wówczas uszy i oczy, które nie rozumieją ani nie dostrzegają. Poselstwo Izajasza stanowi ostateczne wezwanie do laodycejskiego adwentyzmu, które kończy się na ustawie niedzielnej, gdzie laodycejski adwentyzm zostaje wypłuty z ust Pana.

Wejdzie także do wspañiałej ziemi, a wiele krajów zostanie obalonych; lecz ci ujdą z jego ręki: Edom, Moab i naczelnicy spośród synów Ammonu. Daniela 11:41.

Izajasz i Daniel otrzymują zadanie przedstawienia ostatecznego wezwania skierowanego do Laodycei, a przy trzecim dotknięciu w rozdziale dziesiątym Daniel zostaje umocniony do wykonania tego zadania.

Wtedy znowu przyszedł ktoś podobny do człowieka, dotknął mnie i wzmacnił. I rzekł: O mężu bardzo umiłowany, nie lękaj się; pokój niech będzie z tobą; bądź mocny, tak, bądź mocny. A gdy przemówił do mnie, nabrałem sił i rzekłem: Niech mówi mój pan, bo mnie wzmacniłeś. Daniela 10:18, 19.

Daniel został wzmacniony, aby głosić poselstwo, które zrozumiał, gdy Michał zstąpił w dziesiątym rozdziale. Izajasz został poinformowany, że będzie musiał głosić to poselstwo aż do czasu wprowadzenia prawa niedzielnego. Gdy nadejdzie prawo niedzielne, zostanie ustanowiona resztką.

I rzekłem: Panie, jak długo? A On odpowiedział: Dopóki miasta nie będą spustoszone bez mieszkańca, domy bez człowieka, a ziemia całkowicie obrócona w pustkowie, i dopóki Pan nie oddali ludzi daleko, a pośrodku kraju nie nastanie wielkie opuszczenie. Lecz pozostanie w niej jeszcze dziesiąta część, i powróci, i zostanie zniszczona; jak terebint i jak dąb, którym pozostaje pień, gdy zrzucają liście: tak święte nasienie będzie jej pniem. Izajasz 6:11-13.

Gdy nastąpi „wielkie opuszczenie pośród ziemi” (w czasie prawa niedzielnego), objawi się „dziesiąta część”, której „istotą” jest „święte nasienie”. Rdzeniem hebrajskiego słowa tłumaczonego jako „dziesiąta część” jest „dziesięcina”. Pan będzie miał „dziesięcinę”, która „powróciła”, w czasie prawa niedzielnego.

A cała dziesięcina z ziemi, czy to z zasiewu ziemi, czy z owocu drzewa, należy do Pana; jest poświęcona Panu. A jeśli ktoś chce wykupić cokolwiek ze swej dziesięciny, doda do tego jedną piątą. A co do dziesięciny z bydła lub z trzody, z wszystkiego, co przechodzi pod różgą, co dziesiąte będzie poświęcone Panu. Księga Kapłańska 27:30–32.

"Dziesięcina", która "wraca", jest święta Panu i stanowi dział Pana.

Albowiem częścią Pana jest Jego lud; Jakub działem Jego dziedzictwa. Księga Powtórzonego Prawa 32:9.

Ci, którzy powrócili przed prawem niedzielnym, to ci przedstawieni przez Jeremiasza, którzy doznali pierwszego rozczarowania, którym Pan obiecał, że jeśli powrócą, będą ustami Pana albo Jego rzecznikami.

Znalazłem Twoje słowa i zjadłem je; a Twoje słowo było dla mnie radością i weselem mego serca, bo nazwano mnie Twoim imieniem, Panie Boże Zastępów. Nie zasiadałem w zgromadzeniu szyderców ani się nie weseliłem; siedziałem sam z powodu Twojej ręki, bo napelniłeś mnie oburzeniem. Dlaczego mój ból jest ustawiczny, a moja rana nieuleczalna, która nie chce się zagoić? Czy całkiem staniesz się dla mnie jak kłamca i jak wody zawodzące? Dlatego tak mówi Pan: Jeśli się nawrócisz, znowu cię przyprowadzę i będziesz stał przede Mną; a jeśli oddzielisz to, co cenne, od tego, co podłe, będziesz jak moje usta: niech oni wrócą do ciebie, lecz ty do nich nie wracaj. I uczynię cię dla tego ludu obwarowanym spiżowym murem; będą walczyć przeciw tobie, lecz nie przemogą cię, bo Ja jestem z tobą, aby cię ocalić i wybawić, mówi Pan. I wyrwę cię z ręki niegodziwych i wykupię cię z ręki okrutnych. Jeremiasza 15:16-21.

Resztką, czyli dziesiątą część, która powraca w świadectwie Izajasza, miała zostać spożyta, gdyż zostało jej dane Boże poselstwo, a Jego Słowo miało być spożyte. Byli to ci, którzy mieli być ustami Boga, a czyniąc to, mieli przedstawiać Boże Słowo przeznaczone do spożycia przez tych, którzy szukają zbawienia. Jeremiasz nie zasiadał w „zgromadzeniu szyderców”, ponieważ, podobnie jak Daniel, gdy ujrzał widzenie, „zgromadzenie szyderców” uciekło. Jeremiasz sądził, że Bóg go okłamał, gdyż ręka Boga dopuściła do pierwszego rozczarowania z 19 kwietnia 1844 roku w historii millerystów oraz z 18 lipca 2020 roku w dniach ostatecznych. Obietnica dana Jeremiaszowi była taka, że jeśli „powróci”, a w ustępie Izajasza „dziesiąta część” „powraca”.

Jeśli Jeremiasz „wraca”, należy do „dziesiątej części” Izajasza, która jest święta i stanowi dział Pana; jej „substance” jest w nich. Hebrajskie słowo „substance” oznacza filar, a zostanie uczynionym „filarem” jest obietnicą daną Filadelfianom.

Temu, kto zwycięża, uczynię go filarem w świątyni mojego Boga i już więcej z niej nie wyjdzie; i wypiszę na nim imię mojego Boga oraz imię miasta mojego Boga, nowego Jeruzalem, które zstępuje z nieba od mojego Boga; i wypiszę na nim moje nowe imię. Kto ma uszy, niech słucha, co Duch mówi do kościołów. Objawienie 3:12, 13.

„Filar”, to jest ich „istota”, przedstawia połączenie Boskości i człowieczeństwa, gdyż Chrystus jest „filarem”, który podtrzymuje świątynię.

W tym stanie przygnębienia przysnił mi się sen, który wywarł na mnie głębokie wrażenie. Śniło mi się, że widzę świątynię, do której napływało wielu ludzi. Tylko ci, którzy schronią się w tej świątyni, zostaną ocaleni, gdy czas dobiegnie kresu. Wszyscy, którzy pozostaną na zewnątrz, na zawsze przepadną. Tłumy na zewnątrz, które zajmowały się swoimi sprawami, szydziły i wysmiewały tych, którzy wchodzili do świątyni, mówiąc im, że ten plan ocalenia to przebiegłe oszustwo, że w rzeczywistości nie ma żadnego niebezpieczeństwa, przed którym

trzeba by się chronić. Chwyтали nawet niektórych, aby przeszkodzić im w pośpiesznym wejściu za mury.

Obawiając się ośmieszenia, uznałem, że najlepiej poczekać, aż tłum się rozejdzie, albo aż będę mógł wejść niezauważony przez nich. Lecz zamiast maleć, liczba ludzi rosła, i obawiając się, że będzie za późno, pospiesznie opuściłem dom i przeciskałem się przez tłum. W niepokoju, by dotrzeć do świątyni, nie zauważałem ani nie zważałem na tłum, który mnie otaczał. Wchodząc do budynku, zobaczyłem, że ogromna świątynia wspiera się na jednym potężnym filarze, a do niego przywiązano baranka, cały poszarpany i krwawiący. Nam, obecnym, wydawało się, że ten baranek został rozszarpany i poturbowany z naszego powodu. Wszyscy, którzy wchodzili do świątyni, musieli stanąć przed nim i wyznać swoje grzechy.

Tuż przed Barankiem znajdowały się podwyższone miejsca, na których siedziało grono wyglądające na bardzo szczęśliwe. Na ich twarzach zdawała się jaśnieć światłość nieba, a oni chwalili Boga i śpiewali pieśni radosnego dziękczynienia, które brzmiały jak muzyka aniołów. Byli to ci, którzy przyszli przed oblicze Baranka, wyznali swoje grzechy, otrzymali przebaczenie i teraz z radosnym oczekiwaniem czekali na jakieś szczęśliwe wydarzenie.

"Nawet po wejściu do budynku ogarnął mnie lęk i poczucie wstydu, że muszę się upokorzyć przed tymi ludźmi. Ale czułem się przynaglony, by iść naprzód, i powoli obchodziłem filar, aby stanąć twarzą w twarz z barankiem, gdy rozległ się dźwięk trąby, świątynia zadrżała, spośród zgromadzonych świętych rozległy się okrzyki triumfu, straszliwa jasność rozświetliła budynek, po czym wszystko pogrążyło się w gęstej ciemności. Wszyscy szczęśliwi ludzie zniknęli wraz z tą jasnością, a ja zostałem sam w cichej grozie nocy. Obudziłem się w udreće ducha i ledwie mogłem uwierzyć, że śniłem. Wydawało mi się, że mój los jest przesądzony, że Duch Pana mnie opuścił i już nigdy nie powróci." Świadectwa, tom 1, 27.

„Substancja”, która jest w dziesiątej części, która powraca, to „filar”, który podtrzymuje świątynię. Daniel ujrzał sprawczą wizję Baranka, który został zawieszony na filarze, a Baranek był „filarem”. Gdy Daniel zobaczył to wielkie widzenie, został przemieniony w obraz filaru, a dziesiąta część u Izajasza również ma w sobie „substancję” (filar), i tę substancję mają „spożyć” wszyscy, którzy chcą wejść do świątyni. Ci, którzy wchodzą do świątyni i spożywają tę substancję, to inna owczarnia Boga, która odpowiada na poselstwo sztandaru wzniesionego przy prawie niedzielnym, gdy w ziemi panuje wielkie odstępstwo. „Święte nasienie”, czyli substancja Izajasza, to Baranek zabity od założenia świata.

Dziesiąta część, która powraca, zostanie wybawiona z ręki niegodziwych, gdy podczas ustawy niedzielnej rozdzielnie Filadelfii i Laodycei zostanie utrwalone na wieczność, a wielu wówczas zostaje obalonych. Ci obaleni są określani jako niegodziwi, którzy nie rozumieją. Ta dziesiąta część zostanie także wybawiona z ręki okrutnika, gdyż nie przyjmie znamienia bestii.

Tak mówi Pan Bóg: sprawię też, że ustanie mnóstwo Egiptu ręką Nabuchodonozora, króla Babilonu. On i jego lud z nim, postrach narodów, zostaną przyprawieni, aby zniszczyć kraj; wyciągną swoje miecze przeciw Egiptowi i napełnią kraj zabitymi. I osuszę rzeki i sprzedam kraj w ręce niegodziwych; i uczynię kraj pustkowiem wraz ze wszystkim, co w nim jest, rękami obcych. Ja, Pan, to powiedziałem. Izajasza 30:10-12.

„Postrach narodów” jest zastępczą armią króla północy. Chorągiew, która zostaje podniesiona przy ustawie niedzielnej, zostaje wyrwana z ręki głupich, czyli bezbożnych panien, a także wyrwana z ręki postrachu narodów. Kwestia, którą się tutaj zajmujemy, polega na tym, że Izajasz, Daniel, Jeremiasz, Ezechiel i Jan są wszyscy użyty do przedstawienia zmartwychwstania i umocnienia stu czterdziestu czterech tysięcy, którzy powracają po rozczarowaniu z 18 lipca 2020 roku. W końcowym widzeniu Daniela, widzeniu danym nad rzeką Hiddekel, Daniel zostaje doprowadzony do zrozumienia zarówno wewnętrznego, jak i zewnętrznego widzenia proroczego Słowa Bożego, i zostaje wzmocniony, aby przedstawić to poselstwo.

Przesłanie dotyczące tego, co wewnętrzne i zewnętrzne, zostaje połączone z proroczą definicją głowy, czyli „twierdzy”, w wersecie dziesiątym, która identyfikuje wojnę na Ukrainie, obecnie prowadzoną przez Putina. Ten klucz identyfikujący głowę ma zastosowanie wewnętrzne i zewnętrzne, a początek tej wojny wyznacza okres, w którym obie głowy stają się przedmiotem prorocstwa. Twierdza albo głowa jako Rosja identyfikuje drugą wojnę zastępczą, która prowadzi do trzeciej wojny zastępczej, wyznaczającej początek III wojny światowej, jak to zostało ukazane w typie przez bitwę pod Panejonem w wersecie piętnastym.

Werset szesnasty to ustawa niedzielna, a zatem od roku 2014, kiedy rozpoczęła się wojna na Ukrainie, jak przedstawiono w wersecie jedenastym i dwunastym, aż do ustawy niedzielnej zostaje dokonane ostateczne dzieło związane z zapieczętowaniem ludu Bożego. Interpretacja Gabriela w rozdziale jedenastym Księgi Daniela przedstawia poselstwo, które uświęca, czyli pieczętuje lud Boży. Przeoczyć ten fakt to przeoczyć wszystko. Prorocstwo, które zostaje odpieczętowane, które w Księdze Objawienia nazywane jest Objawieniem Jezusa Chrystusa i które Księga Objawienia określa jako odpieczętowane tuż przed zakończeniem czasu łaski, jest konkretnym fragmentem Księgi Daniela.

I rzekł do mnie: Nie pieczętuj słów prorocstwa tej księgi, bo czas jest bliski. Kto czyni nieprawość, niech dalej czyni nieprawość; a kto jest nieczysty, niech dalej będzie nieczysty; a kto jest sprawiedliwy, niech dalej postępuje sprawiedliwie; a kto jest święty, niech dalej się uświęca. Objawienie 22:10–11.

W dniach ostatecznych istnieje określony czas, w którym ostateczne prorocstwo zostaje odpieczętowane, gdyż werset mówi: „czas jest bliski”. To właśnie wyrażenie, znajdujące się w ostatnim rozdziale Objawienia, występuje również w rozdziale pierwszym.

Objawienie Jezusa Chrystusa, które Bóg mu dał, aby ukazać swoim sługom to, co musi wkrótce się stać; posłał je i oznajmił przez swego anioła swojemu słudze Janowi, który zaświadczył o słowie Bożym i o świadectwie Jezusa Chrystusa, a także o wszystkim, co widział. Błogosławiony, kto czyta, i ci, którzy słuchają słów tego prorocstwa i zachowują to, co w nim jest napisane, bo czas jest bliski. Objawienie 1:1-3.

Dwieście dwadzieścia, a zatem dwadzieścia dwa, są symbolami połączenia Boskości z człowieczeństwem, a końcowe dzieło trzeciego anioła, którym jest zapieczętowanie stu czterdziestu czterech tysięcy, dokonuje się w proroczym kontekście przypowieści o dziesięciu pannach. Mądre panny dni ostatnich doznały swego pierwszego rozczarowania 18 lipca 2020 roku

i były rozproszone jak martwe kości na ulicy z 11. rozdziału Apokalipsy aż do lipca 2023 roku, dwadzieścia dwa lata po rozpoczęciu procesu pieczętowania w 2001 roku. „Czas był wtedy bliski”, a Pan wzbudził wówczas „głos wołającego na pustyni”, który otrzymał poselstwo od Gabriela, który otrzymał je od Chrystusa, który otrzymał je od Ojca.

Głos następnie zaczął wysyłać wiadomość do kościołów, a została ona rozpowszechniona w formie elektronicznej, tak że można ją czytać i/lub słuchać, obecnie w ponad sześćdziesięciu językach. Część proroctwa, która została odpieczętowana, czyli ta wiadomość, znajduje się w Księdze Daniela.

Księgą, która była zapieczętowana, nie jest Księga Objawienia, lecz ta część proroctwa Daniela dotycząca ostatnich dni. Anioł nakazał: „Ale ty, Danielu, ukryj te słowa i zapieczętuj księgę aż do czasu końca.” Daniela 12:4. Dzieje Apostołów, 585.

„Częścią proroctwa Daniela dotyczącą dni ostatecznych” jest werset czterdziesty. Nie chodzi po prostu o werset czterdziesty; chodzi o tę część wersetu czterdziestego, która jest ukazana po „czasie końca” w 1989 roku i przed „prawem niedzielnym” z wersetu czterdziestego pierwszego. Historia związana z wersetem czterdziestym, która nie jest wspomniana w samym wersecie, jest tą częścią proroctwa dotyczącą dni ostatecznych, która była zapieczętowana, a od lipca 2023 roku jest odpieczętowywana dla tych, którzy decydują się widzieć i słyszeć.

Werset czterdziesty nie opisuje historii następującej po upadku Związku Radzieckiego w 1989 roku aż do prawa niedzielnego z wersetu czterdziestego pierwszego, ale stanowi proroczą platformę, na której mają być oparte inne linie proroctwa. Ci, którzy nie chcą widzieć i słyszeć, że metodologia „linia za linią” jest metodologią późnego deszczu, nie są w stanie dostrzec ukrytej historii wersetu czterdziestego, a jest to historia będąca Objawieniem Jezusa Chrystusa, które Gabriel przyszedł wyjaśnić Janowi i Danielowi.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

W Berei Paweł ponownie rozpoczął swoje dzieło, udając się do synagogi Żydów, aby głosić Ewangelię Chrystusa. Mówi o nich: „Ci byli szlachetniejsi niż ci w Tesalonice, ponieważ przyjęli słowo z całą gotowością umysłu i codziennie badali Pisma, czy tak się rzeczy mają. Dlatego wielu z nich uwierzyło; także spośród znacznych kobiet, które były Greczynkami, oraz mężczyzn, niemało.”

W przedstawianiu prawdy ci, którzy szczerze pragną mieć rację, zostaną pobudzeni do gorliwego badania Pisma Świętego. Przyniesie to rezultaty podobne do tych, które towarzyszyły pracy apostołów w Berei. Lecz ci, którzy w tych dniach głoszą prawdę, spotykają wielu, którzy są przeciwieństwem mieszkańców Berei. Nie mogą podważyć nauki im przedstawionej, a jednak okazują największą niechęć do zbadania dowodów przytoczonych na jej poparcie i zakładają, że nawet jeśli jest to prawda, ma niewielkie znaczenie, czy uznają ją za taką, czy nie. Uważają, że ich dawna wiara i zwyczaje są dla nich wystarczająco dobre. Lecz Pan, który posłał swoich posłańców z poselstwem do świata, pociągnie ludzi do odpowiedzialności za to, jak traktują słowa Jego sług. Bóg osądzi wszystkich według światła, które im zostało przedstawione, czy jest ono dla nich jasne, czy nie. Ich obowiązkiem jest

badać, jak czynili mieszkańcy Berei. Pan mówi przez proroka Ozeasza: 'Mój lud ginie z powodu braku poznania; ponieważ odrzuciłeś poznanie, i Ja cię odrzucę.'

"Umysły Berojczyków nie były zawężone przez uprzedzenia i byli gotowi badać oraz przyjmować prawdy głoszone przez apostołów. Gdyby ludzie naszych czasów naśladowali przykład szlachetnych Berojczyków, codziennie badając Pisma i porównując poselstwa przynoszone im z tym, co tam zapisano, byłyby tysiące wiernych Bożemu prawu tam, gdzie dziś jest jeden. Lecz wielu, którzy twierdzą, że kochają Boga, nie pragnie przejścia od błędu do prawdy i kurczowo trzymają się przyjemnych baśni ostatnich dni. Błąd zaślepia umysł i odprowadza od Boga; natomiast prawda daje światło umysłowi i życie duszy." Szkice z życia Pawła, 87, 88.